

Pigens Længsel efter sin Ven.

Jeg er din, — fioliolaj,
Du er min — fioliolaj,
Dg til Døden elsker jeg dig.

Dg

Amanda og Hermann.

Pigens Længsel efter sin Ven.

Min søde fortryllende Duffe,
Hvor længe skal jeg gaa og sulke?
Kom dog snart for at kvæge mit Hjerte,
Thi maaske kan du lindre min Smerte.
∴ Jeg er din, — fioliolaj,
Du er min — fioliolaj,
Dg til Døden saa elsker jeg dig, fioliolaj. ∴

V box 14 : 410

Jeg ser jo din smægtende Læbe,
At vinde dit Ja, vil jeg stræbe,
Naar vi atter i Skoven henvanter,
Bil vi mødes med elskende Tanker,
∴ Jeg er din, — fioliolaj,
Du er min — fioliolaj,
Dg til Døden saa elsker jeg dig, fioliolaj. ∴

Naar Fuglen ved Aften sig dølger,
Mens Kornet paa Markerne bølger,
Naar Solen jeg skjuler for Diet,
Da i Skoven jeg venter fornøiet.
∴ Jeg er din, — fioliolaj,
Du er min — fioliolaj,
Dg til Døden saa elsker jeg dig, fioliolaj. ∴

Rom Yngling, naar Fuldmaanen stiger,
Dg aaben er Drommenes Riger,
Jeg et glødende Kys vil dig sende,
Dg vor Lykke skal albrig faa Ende.
∴ Jeg er din, — fioliolaj,
Du er min — fioliolaj,
Dg til Døden saa elsker jeg dig, fioliolaj. ∴

I Græsjet er blødt skal du vide,
Der ligger jeg glad ved din Side,
Dg to elskende Hjerter vil mødes,
Thi ved Kjerlighed Livet forsødes.
∴ Jeg er din, — fioliolaj,
Du er min — fioliolaj,
Dg til Døden saa elsker jeg dig, fioliolaj. ∴

Rom ene, og husk, du maa ikke
I Teltene gaa, thi de Bliffe,
Som de Piger dig der kunde sende,
Bilde maasse vor Kjerlighed ende.
∴ Jeg er din, — fioliolaj,
Du er min — fioliolaj,
Dg til Døden saa elsker jeg dig, fioliolaj. ∴

Amanda og Hermann.

Amanda sad med en Krans i Haaret,
Som Engel mild og som Rose om Baaren,
Dg Hermann hende sin Trostaa svor,
Men Falskhed ud i hans Hjerte bor.

Amanda ganger sig ned til Parken
At plukke Liljerne hist paa Marken,
At binde Kransen det bad hun om,
Men alt forgjæves, ej Hermann kom.

Amanda ganger sig ned til Parken,
Der fik hun se, hvad ej før hun troede,
Der fik hun først sine Dine op,
Saa Hermann gaa med en Anden bort.

At Hermann, Hermann, vend dog tilbage
Til din Amanda, vil du forsvage;
At Hermann, Hermann, vend om igjen,
Til din Amanda, din fuldtro Ven!

Jeg dig, Amanda, ej mere elsker,
Thi Ellen haver mit Hjerte fængslet,
Dg hun skal blive min kjære Brud,
Græd ei, Amanda, nu er det Slut.

Amanda segnede ned til Jorden,
O, Himlens Guder, hvad er jeg vorden,
Ja har du glemt din Amanda saa,
Af Gud din Løn du vist snart vil faa.

Ak Hermann, Hermann, dit haarde Hjerte,
Det skal vel lide med al min Smerte,
Thi Himlens Gud han vil straffe den,
Som falsk bedrager en trofast Ven.

Ak Hermann, Hermann, jeg her dig beder:
Vær ikke falsk imod den, du ejer,
At ej det tager et saadant Slut,
Som med Amanda du svog forud.

De klare Stjerner paa Himlen blinker;
Og Fjstens Klokker i Himlen ringe,
Det siger noget her i mit Bryst,
Hvem har jeg nu, som giver mig Trost?

Amanda styrted sig ned i Døbet,
Og hun var smykket saa klar som Lyset,
Den hvide Klædning, hun paa sig bar,
Som den Ufskyldige altid har.

Pris 10 Dre.

Tilkjøbs i Boghandelen i Pilestrædet No. 5, Kristiania. u. g.

Trykt i Nikolai Oljens Bogtrykkeri, Stortorvet 6.